

*De echte reis gaat niet over waar je heen gaat,  
maar over wie je durft te zijn. Juist wanneer iedereen kijkt.*

# HOOFDSTUK 1

*Zonder coördinaten, voorjaar 2025*

Twee maanden niks. Geen opdracht, geen plan, geen zekerheid. Alleen dat ene besluit: weg. Weg van alles wat normaal was. ‘Ja, in juni rond ik mijn opdracht af. Daarna neem ik twee maanden vakantie en vanaf september ben ik weer beschikbaar voor een nieuwe opdracht.’ Mira zei het met een verhoogde hartslag, maar wel bewust. Twee maanden vakantie, dat deed je niet zomaar. Ze zag de blik van tijdelijke collega’s al voor zich. Niet dat ze het hardop zeiden, maar tussen de koffieautomaatgesprekken door was het duidelijk: vier weken was het hoogst haalbare. Twee maanden? Dat was bijna rebels. Mira glimlachte in zichzelf. ‘Ik neem gewoon twee maanden vakantie,’ zei ze hardop. Alsof ze zichzelf wilde overtuigen. Niemand kon haar iets maken. Ze was ondernemer en haar eigen baas.

Als interim projectleider sprong ze van opdracht naar opdracht. Het interimmen was iets wat haar energie gaf, het daagde haar uit en prikkelde haar steeds door nieuwe dingen. Soms bij woningcorporaties, dan weer bij de Rijksoverheid. Die laatste opdracht? Nou, eigenlijk was het meer een cultuurverandering dan projectmanagement. Mensen die niet durfden te praten,

maar liever fluisterden over elkaar. Mira kreeg er jeuk van. ‘Zeg het gewoon, zeg het gewoon!’ dacht ze. Ze had een hekel aan het eindeloze gedraai, het achterkamertjespolitiek en het overleggen waar je nooit klaar mee was. Ze hield van actie, van implementeren, coachen en motiveren. Gewoon dingen voor elkaar krijgen, liefst gisteren nog.

Deze opdracht deed ze niet alleen, maar met een andere interimmer. Een bijna vijftiger met de titel *Senior consultant*. Het woord *senior* alleen al bezorgde haar de kriebels. Wanneer was je dat eigenlijk? Als je veel jaren op de teller had, of als je het meeste geluid maakte in een vergadering? Mira dacht terug aan haar eigen papieren: drie MBO’s, een HBO en recent een master. Allemaal zelf betaald, om onafhankelijk te blijven van werkgevers of anderen. Geen senior op papier, maar wél iemand met ervaring. En honger. Veel honger naar leren, groeien en taart.

Maar papieren zeggen lang niet alles. Wie Mira echt wilde leren kennen, moest terug naar de tijd waarin ze haar tanden zette in iets groots. Tijdens de coronacrisis bijvoorbeeld, toen ze mee mocht helpen een afdeling op te zetten voor steunmaatregelen aan ondernemers. Het was gek om zoiets te zeggen na een crisis, maar het was ook één van de leukste periodes in haar werklevens. Met stoom en kokend water alles regelen, mensen zoeken, opleiden en op haar dertigste leidinggeven aan ruim vijftig medewerkers. Hieraan terugdenkend kreeg ze weer bloesjes.

In de jaren daarna was ze zoekend. Communicatie, teamleider, adviseur, ze had het geprobeerd. Maar de echte vonk bleef uit. Altijd liep ze vooruit op de rest, voelde meer, zag scherper, liep aan tegen gedoe met managers en vastgeroeste collega's. En in systemen die niet klopten, raakte ze leeg. Het gevolg? Ze moest *maar mobiel worden*, zoals dat duur gezegd werd. Het waren eigenlijk andere woorden voor: 'Ik wil dat je van deze functie af gaat. Je mag je vaste contract binnen de overheid behouden, maar ik wil je niet meer zien.' Uiteraard werd dit niet door de manager zelf verteld, maar liet ze dit een ander vertellen. Die wist overigens niet het hele verhaal, wat maakte dat het een wat gek gesprek werd.

Mira was op dat moment al bijna zeker van een nieuwe functie. En haar manager? Die wist dat ook. Oeps... vergeten te benoemen naar de boodschapper zeker. Na een assessment met een psycholoog, 'projectleider past beter bij jou dan teamleider', kreeg ze alsnog een aanbod voor de rol van teamleider bij een grote uitvoeringsorganisatie van de overheid. Ze nam het aan, al wist ze van tevoren dat de afdeling weinig uitdaging bood. Administratieve handelingen, vooral voor interne klanten. Dit terwijl haar hart juist lag bij externe dienstverlening en het helpen van de belastingbetaler. En daarnaast? Veel onderling gedoe op de werkvloer en een sfeer waarin mensen vooral met elkaar bezig waren.

Het werd een tijd vol spanningen en ongemak. Maar ook eentje die iets in beweging mocht zetten. Na ruim achtenhalf jaar dienstverband vertrok Mira bij de overheid. Ze nam een mooi

aanbod, een rugzak vol verhalen en ongepolijste senioriteit met zich mee. Geen twintig dienstjaren of titel *senior* op haar visitekaartje, maar wel het soort scherpte dat je niet aanleert. Dat *ben* je gewoon.

Uren dwaalde ze door het Dwingelderveld. Stilte hielp niet. Ze voelde pijn, verwarring, onzekerheid. Over werk, over haar toekomst. Iedereen vond er wat van, maar zij wist het niet meer. Had ze zichzelf niet te veel overschat? Was ze echt zo goed als ze altijd dacht? Of had het vertrouwen van anderen haar groter gemaakt dan ze was? De tranen bleven maar komen.

Gesprekken met vrienden en familie werden gevoerd. De flessen wijn gingen als limonade naar binnen. Korte nachten volgden en toen ineens, ineens kwam er ruimte. Ruimte om weer op te bouwen en analyses te doen met een coach. Analyses om terug te komen bij hoe Mira in de kern in elkaar stak. Terug naar toen ze een klein meisje was met twee blonde staarten op het hoofd. Energiek en speels. Zonder hormonen en invloeden van anderen. Wie was ze toen? Hoe speelde ze toen? En met wie? De uitkomst van de analyse: het klopte gewoon. Alsof iemand haar van binnenuit had opgeschreven en zij het eindelijk zelf ook zag. En ineens wist ze het. Ze wilde ondernemer worden!

Ze schreef zich in bij de Kamer van Koophandel en mocht zich vanaf dat moment ondernemer noemen. Niet omdat het haar levenslange droom was, maar omdat ze er klaar mee was dat anderen voor haar bepaalden wat ze waard was. En hoe spannend het ook zou worden met alle risico's die ze alleen ging

dragen, het was ook een magisch gevoel. En ging het mis? Dan stond het te koop bord zo in de tuin!

En zo begon het. Het nieuwe leven. Met twijfel, nieuwsgierigheid, en vooral: haar eigen pad. Mira ging ontdekken als interim projectleider en haar communicatie-ervaring was daarbij een stevige ondergrond. Proberen. Vallen. Opstaan. En doorgaan. En zo vond ze ineens een toffe opdracht voor acht maanden in Twente. De samenvatting van die maanden? Wat een genot was het om in Twenteland te mogen werken! De charme van het accent, de openheid, maar ook het boerse: dat was haar niet onbekend! Ze was zelf opgegroeid op het Friese platteland en de natuur bleef haar dan ook altijd trekken. Ondanks dat ze ruim dertien jaar geleden verhuisde naar de stad Assen, bleef ze eeuwig het meisje van het platteland in de stad. Ze was ook helemaal verknocht aan de provincie Drenthe. De natuur. Uren dwaalde ze er doorheen. Wandelend. Zingend. Lekker door de bossen en op de hei. Muziek op en gaan. Of muziek uit en het geluid van de stilte. Ja, terug naar Friesland? Dan moest daar wel een enorm goede reden voor zijn.

Als startende ondernemer had Mira niet zoveel doelen. Ze keek niet zover in de toekomst, maar leefde vooral in het nu. Ze kon het wel, daar niet van. Maar haar energie? Die haalde ze uit het hier en nu, want geduld? Donders, ze kon jaloers zijn als mensen dat beheersten! Ze had heus wel enkele doelen, zoals een Volvo V40. Dit werd uiteindelijk een Peugeot 208. Wit, een turbo-uitvoering en stoelverwarming. Hoe ze ooit zonder stoelverwarming had gekund? Dat begreep ze niet meer. Want op

zomerse dagen met airco? Dan is een beetje warmte onder je billen zó welkom in je korte broek.

Mira wist het nog goed. Ze werd benaderd door een dealer die nogal interesse had in haar Aygo met 80.000 kilometer op de teller. Ze rook een leuke vergoeding en besloot dus al snel dat het tijd was voor actie. Ze stuurde haar boekhouder een appje om even te horen hoe het zat met een nieuwe auto. Hij kwam bij haar aan de keukentafel zitten onder het genot van een kopje koffie. Koeken had Mira weer niet in huis. Maar hij pakte pen en papier en ging met tekeningetjes voor Mira uitwerken hoe het werkte wanneer ze ging voor een bedrijfsauto. Er volgde een advies en ze ging er een nachtje over slapen. De volgende dag stond ze bij de dealer, deed een proefritje in de drukte op de snelwegen, omdat het het TT-weekend was in Assen, en kwam daardoor veel te laat weer terug om de auto in te leveren. De maandag erop? Ze liep door de showroom, zette haar liefste lach op, benoemde dat de prijs eigenlijk teveel was, kreeg een nieuw aanbod, schudde haar hand en ze was verkocht. Of hij. Hoe je het wilde noemen. Vanaf dat moment noemde ze de auto Henry en ruilde ze de sleutels van Bella-Binky, haar Aygo, in.

Een ander doel als ondernemer van Mira was een vakantiehuis. Nee niet in Spanje of haar geliefde Noorwegen, maar gewoon bij het Veluwemeer. Daar waar ze uren over het water kon kijken. Dat vakantiehuis was alleen voor later. Als ze groot was.

Haar laatste doel was wat dichterbij. Of onverwacht dichtbij. Ze had nogal goed onderhandeld voor haar eerste opdracht als

ondernemer en blijkbaar was haar senioriteit genoeg om het te doen. En dat maakte dat ze direct na deze acht maanden al kon doen wat ze wilde: soms één à twee maanden niet werken, maar reizen. Fysiek en innerlijk. Ze geloofde in de kracht van stilstaan. Haar eigen stem horen en haar gevoel volgen. En vanuit deze rust weer keuzes maken als ondernemer. En dus vertrok ze in de koude januarimaand naar het noorden van Europa. De zon was nog niet op, toen Mira op 9 januari op de bodem van het winterse Tromsø, Noorwegen landde. Met alleen zichzelf als gezelschap reisde ze van boven de poolcirkel van het land naar Oslo. Ze ontmoette de Sami-bevolking en reed voor het eerst in haar leven in een automaat. In het donker. In de sneeuw. Bij gladheid. Zonder stoelverwarming. Ze zag het Noorderlicht en maakte de treinreis van Bergen naar Oslo: één van de mooiste treinreizen van Europa volgens de boeken. Ze kon dit wel beamen, want in die zeven uren in de trein? Daar zag ze de mooiste landschappen aan haar voorbij trekken. Geen internet. Moe. En de mooiste gesprekken met zichzelf in de trein. Deze hele reis, die drie weken duurde, was dan ook een reis om nooit te vergeten. Het maakte dat ze weer ging voelen en smaakte vooral naar meer.

En nu? Nu stond ze bijna op het punt om weer te gaan. Opnieuw drie weken. Alleen. Door de Balkan. Haar ticket naar het Albanese Tirana was geboekt, net als de terugweg en een huurauto. De rest van haar reis? Niks gepland. Wel gedroomd en wat boekjes over gelezen. De muziek stond al klaar op haar telefoon. Een simkaart met 10 GB, geldig in de hele Balkan, lag ook al klaar. De zomerse kleding bevond zich in haar backpack en de



zonnebril? Die zat op haar snoet! Op naar Amsterdam, op naar Tirana! *You go girl!* Wat ze daar zou vinden? Geen idee. Maar één ding wist ze: wat ze in Noorwegen had teruggevonden, wilde ze niet opnieuw verliezen.

# HOOFDSTUK 2

## *Schiphol – Tussen vertrek en aankomst*

‘Hoppaaa!’ Een arm zwaaide de lucht in, de hak ging op de vloer en de tenen omhoog. Mira zat aan een tafel met haar warme eten voor zich. Twee satéstokjes, een paar stukjes kroepoek en een blaadje salade. Daar was alles ook wel mee gezegd. Ze had een bord vol verwacht bij het bestellen van de plate voor deze prijs, maar dit was het. Schiphol, het was toch wel één van de mooiste plekken van Nederland. Voor niemand was het een thuis. Iedereen was in beweging, op avontuur, op doorreis, onderweg naar liefde of verdriet. Altijd op zoek naar iets: een gate, een reisgenoot, of gewoon echte koffie, die ook echt de smaak van koffie had. En niet die van karton. Mira hield van het zwevende gevoel tussen vertrekken en aankomen en mensen die dwaalden met allemaal een eigen verhaal. Een eigen bestemming. Net als dat ze zelf ook onderweg was. Onderweg naar het onbekende. Een andere taal. Een andere muntsoort. Gewoon, alles onbekend.

Net was ze het gebied na de douane in gelopen. Stapje voor stapje liep ze verder, op zoek naar niks, maar ze vond van alles. De slapende mensen die ze zag waren zo ontzettend fascinerend! Aan de manier van slapen kon ze ongeveer een herkomst

bepalen. Zo lagen de Aziatische reizigers opgevouwen in kleermakerszit met hun hoofd op een trolley. Zuid-Europeanen hingen onderuitgezakt in de stoel met een zonnebril op de neus en de armen wijd, alsof ze je elk moment een knuffel zouden geven met veel geluid en bombarie. En dan Amerikanen: die zaten met open mond, hoofd achterover, sokken in de sandalen en nog wat eten in de buurt. Nederlanders? Die hadden met hun rugzak, jas en kussen een complete hut in de hoek gebouwd. Praktisch, veilig en het paspoort al in de hand. Uiteraard.

En dan al die rolkoffers die ze tegenkwam. Een schijthekel had ze eraan. Ze snapte ze niet, die koffers. Punt één, ze waren altijd te breed voor het gangpad. Punt twee, ze waren net te luid op die galmende tegelvloer. Punt drie, ze rolden altijd in de weg. En punt vier? Altijd, maar dan ook altijd, gingen ze niet naast, maar over Mira's tenen. Hoe dan? Zo groot waren haar voeten nou ook weer niet! Oja, punt vijf. Mensen met van die koffers gingen altijd rennen om de vlucht te halen. Ja hallo, je vlucht gaat echt niet sneller wanneer je met honderd decibel door terminal 3 dendert hoor!

Al die geluiden op het vliegveld, Mira hield er zo van. Van die volle klanken die ze niet kende. Of mensen met een accent die haar aan iemand deed denken, maar die never nooit op Schiphol naast haar zou staan. De cadans van het Italiaans, het geklik van een Aziatische taal en het plat-Haagse gegiechel van twee jonge meiden achter haar. *She loves it!* Maar alles was ook veel. Te veel soms. Alsof haar lijf alles tegelijk probeerde op te zuigen. De geur van parfum en friet, de omroepberichten die klonken

alsof haar hoofd drie gesprekken tegelijk probeerde te volgen, het gillen van een kind en het klikken van naaldhakken op een vloer. Alles kwam binnen. Ze ving op wat een ander niet eens registreerde. Intens. Voor ze het wist, liep ze leeg, nog voor ze überhaupt de gate had bereikt. Haar noise cancelling-koptelefoon? Heilig. Niet om zo'n hippe dertiger te zijn, maar gewoon om niet te verdwijnen in de chaos. Wat er dan uit de koptelefoon kwam? Tsja. Soms neuriede ze zachtjes mee met *De wereld is van iedereen*. En de andere keer? Ze kon niet ontkennen dat ze af en toe haar onzichtbare drumstokjes pakte om te drummen op AC/DC.

Toch bleef het magisch, het vliegveld. Omdat verhalen hier begonnen. Of eindigden. Omdat je kon verdwalen in de massa en toch jezelf tegenkomen tussen gate 16 en de wc's. Omdat zelfs een karige satéschotel er voelde als een startschot voor een fantastisch avontuur. Of gewoon het begin van een einde. Van een prachtig avontuur. 'Hoppaaa!' riep één van hen opnieuw, terwijl de voeten ritmisch over de tegels tikten. Ze glimlachte. Ja, dit dus. Dit was waarom ze hier zo graag was. Zoals de Mexicanen in klederdracht dicht bij haar tafel. Ze waren duidelijk aan het einde van hun reis in Nederland. De gekochte klompen gingen aan hun voeten, een Mexicaans muziekje klonk uit de telefoon, en daar begonnen ze te dansen. Met luid geklap van houten zolen op de tegelvloer. Mensen aan de tafeltjes keken op. Er gingen nieuwsgierige blikken naar het dansende duo. Voorzichtig wiebelden wat heupjes op de stoel. En voor ze het wisten, stonden ze in de rij bij de Mexicanen te klappen. Een beetje houterig, wat aarzelend, maar stiekem blij dat niemand ze stoppte.

Nee, vergeet het! Mira ging daar dus echt niet zomaar tussen staan. Ze hield heus wel van dansen, tijdens het koken, op het foute uur van Qmusic. Of gewoon onderweg tijdens een wandeling. Met oortjes in, armen los en een pasje extra. Soms zong ze ineens hardop mee, zonder het zelf door te hebben. En ja, ze scheurde regelmatig met luchtgitaar door de kamer zonder een druppel drank te hebben gedronken.

Maar zo in het openbaar? Op zo'n vloer, tussen wildvreemden? Dan voelde ze het gewoon niet. Echt niet. Het moest dan voor haar gevoel perfect. Zoals ze ook alleen op een podium wilde spreken als ze ergens écht iets over te zeggen had. Als het onderwerp haar lag. Dan vertelde ze met vuur, veel energie, en een mega lach. En stoppen kon je haar dan echt niet. Maar zodra het werd: 'Hup, vertel even iets leuks over jezelf', dan sloeg ze dicht. Niks. Geen woord.

Mira kon trouwens wel flink babbelen. Echt. Bij de juiste mensen hoefde je er maar een dubbeltje in te gooien en de stopknop was onvindbaar. Andere keren? Dan zei ze gewoon niks. Dan waren het gewoon niet haar mensen. Of het niveau zat haar ergens tussen de tenen en de ellebogen. Of ze wist simpelweg niet waar te beginnen. Na Noorwegen had ze dat ook. Mensen vroegen van alles, maar zij? Zij stond daar met haar ervaringen als een overvol glas water. Alles zat erin, maar hoe schenk je dat zonder knoeien aan een ander in? Woorden vlogen van links naar rechts en vertelden verhalen die geen begin en geen einde vonden. Daarom schreef ze liever onderweg. Vaak op haar social media. Dan kon ze haar hoofd ordenen en het zelf een plekje

geven. Of iemand het dan vervolgens zou lezen, dat was voor haar maar bijzaak. Iemand kon meegenieten, maar dat was aan diegene zelf.

Denk maar niet dat Mira alles schreef. Veel zag ze, lachte ze om en vergat ze weer. Zo liep ze kort daarvoor door de gang van Schiphol en zag ze een hele grote man staan. Hij haalde met gemak één meter negentig. Hij was breed en gespierd als een sporter, van Afrikaanse komaf, had een kaal hoofd en in zijn rechterhand zat een riem. Een riem die hem verbond met een witte poedel op hoge poten. Alleen dat beeld al. Ze wist dat staren onbeleefd was, maar ja, Mira moest toch stiekem wel heel hard lachen. Waar de hond vaak lijkt op de baas, was dit het ware contrast tussen de twee. Dit beeld. Een waar genot.